

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 20 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Anna Łosik

Protokolant:Protokolant sądowy Anna Maj

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2019 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedziba w W.

przeciwko A. D. i K. D. (1)

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 413.986,97zł (czterysta trzynaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy), na którą składa się:

- a) kwota 334.880,89zł tytułem należności głównej,
- b) kwota 4.864,98zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, w wysokości 4,43% w stosunku rocznym, od należności głównej za okres od 7 lipca 2016 roku do dnia 30 marca 2017 roku,
- c) kwota 25.481,33zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie w wysokości 10% w stosunku rocznym, za okres od 3 stycznia 2017 roku do dnia 2 stycznia 2018 roku,
- d) kwota 3,14zł tytułem opłat i prowizji,
- e) kwota 46.149,34zł tytułem odsetek umownych w wysokości 10% w stosunku rocznym, od należności wskazanej w punkcie 1a) za okres od 3 stycznia 2018 roku do 20 maja 2019 roku,
- f) kwota 417,99zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od należności wskazanej w punkcie 1b) za okres od 27 lutego 2018 roku do 20 maja 2019 roku,
- g) kwota 2.189,30zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od należności wskazanej w punkcie 1c) za okres od 27 lutego 2018 roku do 20 maja 2019 roku.

2. Kwotę opisaną w punkcie 1 niniejszego wyroku rozkłada na 13 kolejnych miesięcznych rat płatnych każdorazowo do 21 dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca maja 2019 roku do maja 2020 roku, w następujący sposób:

- a) raty od 1 do 12 po 2.000zł wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności,
- b) ostatnia rata w kwocie 389.983,83zł, na wypadek opóźnienia w płatności płatna wraz z:
  - umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie (aktualnie 10% w stosunku rocznym), ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych, od kwoty 334.880,89zł,
  - ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 6.346,31zł.

3. Zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 18.411,84zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Anna Łosik

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lutego 2018 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (k. 1- 7) do Sądu Rejonowego (...) L., G. (...) Bank z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych A. i K. D. (2) na rzecz powoda kwoty 334.880,89 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 03 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty; kwotę 4.864,98 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; kwotę 25.481,33 zł tytułem odsetek karnych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; kwotę 3,14 zł tytułem opłat i prowizji oraz zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 4.566 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 02 grudnia 2013 roku zawarł z pozwanymi umowę kredytu hipotecznego nr (...) (...), na mocy której pozwani otrzymali do dyspozycji kwotę 350.000 zł. Kredyt został udzielony z przeznaczeniem na zakup działki z rozpoczętą budową domu oraz budowę domu i miał być spłacany w ratach miesięcznych, kapitałowo- odsetkowych, przez okres 350 miesięcy. W dniu 23 grudnia 2013 roku strony zawarły aneks do w/w umowy kredytowej, na podstawie którego skorygowane zostało oznaczenie nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie spłaty kredytu. Strona pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat, w wysokościach ustalonych w umowie. Wskazana data wymagalności 07 listopada 2016 roku jest tożsama z dopuszczeniem się przez stronę pozwaną pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat. W związku z brakiem zapłaty zaległych rat strona powodowa pismami z dnia 09 lutego 2017 roku wypowiedziała pozwanym w/w umowę kredytu stawiając całą należność w stan wymagalności. Następnie pismami z dnia 31 marca 2017 roku powód wezwał pozwanych do zapłaty postawionego w stan wymagalności zobowiązania. Do dnia wniesienia pozwu pozwani nie dokonali spłaty wymagalnej wierzytelności.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2018 roku (k. 9) Sąd Rejonowy (...) w L. przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w P..

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 czerwca 2018 roku (k. 83- 86) pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko procesowe pozwani podnieśli, iż wypowiedzenie umowy kredytowej przez bank było bezskuteczne i tym samym stan wymagalności całości kwoty kredytu nie powstał. Powód w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy z dnia 18 kwietnia 2018 roku zastrzegł warunek polegający na „rozważeniu możliwości cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości”. Pozwani nie mogli powziąć informacji czy i w jakim terminie bank wypowiada umowę i to poprzez zastrzeżenie niedopuszczalnego warunku, z wykorzystaniem abuzywnego sformułowania o „rozważeniu” cofnięcia wypowiedzenia. Nadto pozwani wskazali, iż wezwanie do zapłaty w terminie 7 dni całości wymagalnego kredytu w kwocie ponad 300.000 zł nie stanowi pozasądowego, polubownego rozwiązania sporu, bank natomiast nie wyraził w tym zakresie żadnej woli negocjacji i ugodowego zakończenia sprawy.

Postanowieniem z dnia 07 grudnia 2019 roku (k. 133) wydanym na rozprawie Sąd skierował strony do mediacji, wyznaczając czas jej trwania na okres jednego miesiąca. Pismem z dnia 18 stycznia 2019 roku (k. 140- 140) powód nie wyraził zgody na przeprowadzenie mediacji. Postanowieniem z dnia 04 lutego 2019 roku (k. 142) Sąd na podstawie art. 183 (8) §2 zd. 2 kpc odstąpił od przeprowadzenia mediacji.

Na rozprawie w dniu 10 maja 2019 roku (k. 160) pełnomocnik pozwanych wniósł o oddalenie powództwa, a na wypadek jego uwzględnienia o zasądzenie roszczenia w trzynastu ratach przez pierwszy rok od daty wyroku po 2.000 zł i ostaną ratą- do wysokości pełnej spłaty kwoty.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 grudnia 2013 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz K. D. (1) i A. D. zawarli umowę kredytu hipotecznego nr (...) (...). Kredyt został udzielony z przeznaczeniem na zakup działki z rozpoczętą budową domu w kwocie 177.000 zł oraz na budowę nieruchomości w wysokości 173.000 zł.

Kwotę 350.000 zł udzielonego kredytu rozłożono na 350 równych miesięcznych rat. Strony postanowiły że kredytobiorca jest zobowiązany do spłaty rat kredytu każdego 7 dnia miesiąca kalendarzowego.

Stosownie do treści §4 ust. 3 umowy kredytobiorca zobowiązał się dokonywać w okresie objętym przedmiotową umową spłaty rat kapitałowo- odsetkowych lub odsetkowych w terminach i kwotach określonych w Umowie Kredytu oraz aktualnym Harmonogramem Spłat.

Nadto w §8 ust. 1b umowy strony uzgodniły, że Bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, to jest w przypadku gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Okres wypowiedzenia liczy się od dnia doręczenia przez Bank pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu (§8 ust. 2 umowy).

W dniu 23 grudnia 2013 roku strony zawarły aneks do przedmiotowej umowy kredytu, a dotyczący ustanowionej hipoteki jako zabezpieczenia kredytu.

Dowód: notarialnie poświadczony odpis umowy nr (...) (k. 24- 32), notarialnie poświadczony odpis aneksu do umowy (k. 34- 35)

Mimo wiążącej strony umowy pozwani nie wywiązywali się z jej postanowień, nie regulowali terminowo rat kredytu, wobec czego po ich stronie powstało zadłużenie.

Na skutek powstałych zaległości powód pismami z dnia 19 grudnia 2016 roku wezwał pozwanych pod rygorem wypowiedzenia umowy, do uregulowania na wskazany rachunek bankowy, w terminie 14 dni od daty doręczenia pisma zaległości obejmującej na dzień jego sporządzenia: kwoty 1.694,57 zł tytułem należności kapitałowej, kwoty 1.897,41 zł tytułem odsetek umownych, 5,96 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 3,14 zł tytułem kosztów i opłat. Nadto poinformował pozwanych o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 19 grudnia 2016 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 36. 37, 38- 39)

W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu powód pismami z dnia 09 lutego 2017 roku wypowiedział pozwanym umowę kredytu nr (...) (...), z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Nadto poinformował, że w dniu następnym po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega natychmiastowemu zwrotowi na wskazany rachunek.

Powód nadto w treści pisma poinformował, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości obejmującej na dzień sporządzenia pisma następujące kwoty: 2.834,52 zł tytułem należności kapitałowej, 2.744,98 zł tytułem odsetek umownych, 24,90 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej. Korespondencja została doręczona pozwanym w dniu 27 lutego 2017 roku, do rąk A. D..

Dowód: poświadczony notarialnie odpis oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy z dnia 09 lutego 2017 roku wraz z zawiadomieniem oraz potwierdzeniem odbioru korespondencji (k 40-41, 42-43, 44- 45, 46-47)

Mimo kierowanej korespondencji, a nadto upływu okresu wypowiedzenia pozwani nie uregulowali istniejącego zobowiązania. Wobec powyższego powód pismami z dnia 21 marca 2017 roku skierował do pozwanych ostateczne wezwanie do zapłaty. W związku z wypowiedzeniem umowy kredytu i postawieniem całej należności w stan wymagalności (...) Bank S.A. wezwał A. D. i K. D. (1) do zapłaty na rachunek bankowy w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma kwoty 334.880,89 zł tytułem należności kapitałowej, 4.864,98 zł tytułem odsetek umownych, 179,26 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 3,14 zł tytułem kosztów i opłat.

Dowód: poświadczony notarialnie odpis ostatecznego wezwania do zapłaty wraz z dowodem nadania (k. 48-49, 50-51,52), zeznania pozwanego (e- protokół z dnia 10 maja 2019 roku k. 162)

Zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy na dzień 03 stycznia 2018 roku wynosiło 365.230,34 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg (k. 33), wydruk ksiąg bankowych (k. 53- 68), historia rachunku po wypowiedzeniu umowy (k. 69)

Pozwany ma 44 lata, jest emerytem policyjnym z tego tytułu otrzymuje świadczenie w kwocie około 3.000 zł netto miesięcznie, ponadto od maja tego roku dorabia w firmie kolegi. Pozwana pracuje w spółce (...) z wynagradzaniem około 3.000 zł netto. Ponadto pozwana w oparciu o umowę zlecenie pośredniczy w dochodzeniu odszkodowań. Z tego tytułu otrzymuje nieregularne dochody, zależnie od terminu zakończenia postępowań sądowych, w pierwszym kwartale bieżącego roku było to około 15.000 zł netto.

Małżonkowie nie mają innych zobowiązań z tytułu kredytów i pożyczek. Pozwany posiada odnawialny debet w koncie w wysokości 10.000 zł.

Pozwani posiadają samochód oraz dom, który stanowi zabezpieczenie przedmiotowego kredytu. Nadto nie posiadają innego majątku ani żadnych oszczędności. Na ich utrzymaniu pozostaje dwoje małoletnich dzieci w wieku 14 i 11 lat. Miesięczne koszty utrzymania domu wynoszą około 1.200 zł, a wszelkie pozostałe potrzeby rodziny są standardowe.

Dowód: kopia zaświadczeń o zarobkach (k.152), kopia decyzji o waloryzacji policyjnej emerytury (k. 153-154), kopia umowy zlecenie z załącznikiem (k. 155- 156, 157- 158), zeznania pozwanego (e- protokół z dnia 10 maja 2019 roku k. 162)

W toku postępowania strony podjęły negocjacje w celu zawarcia porozumienia regulującego warunki polubownej spłaty zadłużenia wynikającego z wypowiedzianej umowy kredytowej.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: kopia pisma z dnia 18 kwietnia 2019 roku (k.159)

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów oraz kopii dokumentów, w tym potwierdzonych za zgodność przez pełnomocnika, które mają moc oryginałów. Sąd uznał te dokumenty za całkowicie wiarygodne i wystarczające dla uwzględnienia powództwa, jak również nie budziły wątpliwości Sądu.

Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Zeznania pozwanego **A. D.** Sąd uznał jako w pełni wiarygodne. Zeznania te były spójne i logiczne, A. D. rzetelnie odpowiadał na zadawane mu pytania. Nadto treść zeznań korespondowała z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie oraz ustaleniami dokonanymi przez Sąd.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości, co do zasady jak również co do wysokości.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwani kwestionowali zasadność zgłoszonego pozwem żądania, w szczególności podnosząc, iż oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy było nieskuteczne, albowiem złożone pod warunkiem.

Sąd po dokonaniu analizy pisma zawierającego wypowiedzenie umowy doszedł do przekonania, iż twierdzenia pozwanych w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. W treści pisma powód jasno wskazał, że z związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu/pożyczki wypowiada umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Powód nie wiązał skuteczności wypowiedzenia z ewentualną spłatą zaległości po stronie pozwanych. A. D. i K. D. (1) zostali jednoznacznie poinformowani o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy. Wypowiedzenie w swej treści nie stanowiło, że będzie dokonane pod warunkiem nieuregulowania zaległości. W ocenie Sądu złożone przez powoda oświadczenie było jasne i kategoryczne.

W dalszej części pisma z dnia 09 lutego 2017 roku powód rzeczywiście informuje pozwanych o możliwości rozważenia przez niego cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu, w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości. Niemniej jednak w ocenie Sądu umożliwienie pozwanym doprowadzenia do kontynuacji umowy poprzez spłatę zaległości w okresie wypowiedzenia nie może prowadzić do uznania, że dokonane wypowiedzenie jest nieważne z powołaniem się na zakwalifikowanie w/w możliwości, jako warunku w rozumieniu art. 89 kc (z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunek)). Wszak Bank wskazał, że po spłacie zaległości dopiero rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia. Zatem w ocenie Sądu dokonanie spłaty nie jest równoważne z cofnięciem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Jednostronne oświadczenie woli powoda o wypowiedzeniu umowy nie miało charakteru prawno-kształtującego, zatem nie można mówić o jego nieważności ze względu na sprzeczność z istotą czynności prawnej.

Reasumując w ocenie Sądu wypowiedzenie przedmiotowej umowy zostało dokonane przez powoda skutecznie, a wierzytelność stała się w całości wymagalna po upływie 30-dniowego terminu wypowiedzenia.

Ponadto na uwzględnienie nie zasługiwał kolejny sformułowany przez pozwanych zarzut, a dotyczący nie wyrażania woli ugodowego zakończenia sporu po postawieniu zadłużenia w stan wymagalności.

Powód już po wypowiedzeniu przedmiotowej umowy kredytu informował pozwanych, że rozważy możliwość cofnięcia tego oświadczenia po spłacie powstałych zaległości (j/w), a nadto już na etapie przedmiotowego postępowania powód podjął z pozwanymi pertraktacje dotyczące renegocjacji kredytu, jego restrukturyzacji oraz podpisania nowej umowy kredytowej. Powyższe działania powoda bez wątpienia należy ocenić pozytywnie jako wolę ugodowego zakończenia sporu.

Nadto odnosząc się do powyższego zarzutu, wskazać należy, że Ustawodawca nałożył na banki szczególne obowiązki w przypadku kiedy kredytobiorca opóźnia się za zapłatą zobowiązania.

Zgodnie z art. 75c ust. 1 i 2 ustawy Prawo Bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.) jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank

informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy należy uznać, że już w piśmie z dnia 19 grudnia 2016 roku stanowiącym wezwanie do zapłaty powód w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu wezwał pozwanych do ich uiszczenia w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia tegoż pisma. Nadto poinformował o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu powód również wywiązał się z ciążących na nim obowiązków, a wynikających z art. 75 c ust. 1 i 2 wyżej powołanej ustawy.

Sąd na podstawie złożonych dokumentów uznał, iż powód wykazał istnienie roszczenia oraz jego wysokość. Powód przedstawił dowody, na których Sąd się oparł ustalając stan faktyczny. Również na podstawie przedłożonych dokumentów Sąd ustalił, że strony łączyła umowa kredytu, na jej podstawie zostały wypłacone środki pieniężne, jednak pozwani nie wywiązywali się z postanowień umowy i nie spłacali regularnie i terminowo istniejącego zobowiązania.

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości co do zasady jak również co do wysokości, dlatego zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 413.986,97 zł. Na zasądzoną kwotę składa się:

- a) kwota 334.880,89 zł tytułem należności głównej,
- b) kwota 4.864,98 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, w wysokości 4,43% w stosunku rocznym, od należności głównej za okres od 07 lipca 2016 roku do dnia 30 marca 2017 roku,
- c) kwota 25.481,33 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie w wysokości 10% w stosunku rocznym, za okres od 03 stycznia 2017 roku do dnia 2 stycznia 2018 roku,
- d) kwota 3,14 zł tytułem opłat i prowizji,
- e) kwota 46.149,34 zł tytułem odsetek umownych w wysokości 10% w stosunku rocznym, od należności wskazanej w punkcie 1a) za okres od 03 stycznia 2018 roku **do 20 maja 2019 roku**,
- f) kwota 417,99zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od należności wskazanej w punkcie 1b) za okres od 27 lutego 2018 roku **do 20 maja 2019 roku**,
- g) kwota 2.189,30zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od należności wskazanej w punkcie 1c) za okres od 27 lutego 2018 roku **do 20 maja 2019 roku**, o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Zgodnie z dyspozycją art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do rozłożenia świadczenia na raty. Pozwani przedstawili swoją aktualną sytuację majątkową, zarobkową oraz możliwości spłaty. Wskazane okoliczności nie zostały w żaden sposób zakwestionowane przez powoda.

Nadto strona powodowa w toku niniejszego postępowania nie wykluczała możliwości prowadzenia negocjacji w przedmiocie zawarcia porozumienia regulującego warunki polubownej spłaty zadłużenia wynikającego z wypowiedzianej umowy kredytowej. Nadto tego rodzaju negocjacje były już przez strony prowadzone w toku procesu.

Biorąc pod uwagę realia sprawy i stan zadłużenia pozwanych Sąd wziął pod uwagę możliwości spłaty przedmiotowego zobowiązania. Jednocześnie Sąd uznał za nierealne spełnienie przez pozwanych świadczenia od razu i to w pełnej wysokości, natomiast rozłożenie na raty pozwoli na zaspokojenia wierzyciela w rozsądnym terminie. Jediną

ewentualnością byłaby sprzedaż domu pozwanych, a stanowiącego zabezpieczenie przedmiotowego kredytu, niemniej jednak proces uzyskania środków pieniężnych z jego sprzedaży mógłby potrwać przynajmniej kilka miesięcy. Nadto pozwani zamieszkują w nim wspólnie z małoletnimi dziećmi, w ten sposób zapieniając jedną z podstawowych potrzeb rodziny.

Pozwani dysponują dochodem, który w ocenie Sądu jest wystraczający do pokrycia podstawowych potrzeb rodziny oraz terminowego regulowania miesięcznych rat po 2.000 zł. Pozwana ponadto wykonuje pracę dodatkową, z której jak wynika z przedłożonych dokumentów może uzyskiwać dochód na poziomie kilkunastu tysięcy złotych kwartalnie, z tych kwot pozwani będą w stanie także czynić oszczędności na spłatę kwoty ostatniej raty zasądzonego świadczenia. Również pozwany od maja bieżącego roku podjął dodatkowe zatrudnienie, celem zwiększenia swoich możliwości finansowych w spłacie zadłużenia. Nadto pozwani podjęli kroki w celu uzyskania dodatkowych środków pieniężnych na zapłatę powstałego zadłużenia, tj. uzyskania kolejnego kredytu. Przez najbliższy rok pozwani przystąpią do spłaty powstałego zadłużenia, nadto zgromadzą w tym czasie środki finansowe niezbędne do spłaty całości zadłużenia tj. trzynastej raty.

Sąd kierował się przede wszystkim możliwościami finansowymi pozwanych. Dając im w pierwszej kolejności możliwość spłaty zadłużenia bez konieczności wyzbywania się domu, stanowiącego ich centrum życiowe, a w szczególności małoletnich dzieci stron.

Sąd wyważył interesy każdej ze stron niniejszego postępowania, wobec czego rozłożył zasądzone świadczenie na 13 rat, co stanowi istotne dobrodziejstwo dla strony pozwanej. W ocenie Sądu ustalenie takiej ilości rat nie narusza w sposób nieuzasadniony interesu powoda. Przez pierwszy rok będzie regularnie otrzymywał środki pieniężne od pozwanych, a w trzynastym miesiącu dojdzie do całkowitej spłaty zobowiązania. Nadto całość kredytu zostanie spłacona wcześniej aniżeli było to przewidziane w przedmiotowej umowie kredytu.

Mając na uwadze sytuację życiową i materialną A. D. i K. D. (1) natychmiastowe wykonanie wyroku spowodowałoby niepowetowaną dla nich szkodę. Z uwagi na zadłużenie pozwanych, wysokość dochodów, a nadto pozostawanie na ich utrzymaniu dwojga małoletnich dzieci jednorazowe spełnienie świadczenia byłoby niemożliwe, więc powód i tak nie uzyskałby zaspokojenia.

W tej sytuacji Sąd rozłożył zasądzoną kwotę na raty, przy uwzględnieniu, że przez okres jednego roku pozwani będą spłacać już istniejące zobowiązanie, a nadto będą mieli możliwość zgromadzić środki niezbędne do spłaty całości istniejącego zadłużenia.

Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty w oparciu o dyspozycję przepisu art. 320 kpc wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania, albowiem umniejsza je o żądanie odsetkowe. Przywołać należy stanowisko Sądu Najwyższego który wskazał, iż rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 kpc ma ten skutek, że **wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat** (uchwała Sądu Najwyższego- Izba Cywilna z dnia 15 grudnia 2006 roku, III CZP 126/06). Istotą rozłożenia zadłużenia na raty jest powstrzymanie się wierzyciela od naliczania odsetek. W każdym przypadku, rozkładając zobowiązanie na raty, Sąd ingeruje w węzeł zobowiązaniowy w taki sposób, aby możliwe było jego wykonanie z uwzględnieniem interesu obu kontrahentów. Konstrukcja ta ma więc doprowadzić do odzyskania przez wierzyciela dochodzonej należności bez konieczności uciekania się do środków egzekucyjnych, które mogłyby pogrozić dłużnika i spowodować upadłość jego przedsiębiorstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2017 roku, I ACa 1235/17).

Wobec powyższego Sąd zasądzoną od pozwanych na rzecz powoda kwotę 413.986,97 zł (w tym odsetki zasądzone zgodne z żądaniem pozwu, które Sąd obliczył na dzień wyrokowania) rozłożył na 13 kolejnych miesięcznych rat płatnych każdorazowo do 21 dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca maja 2019 roku do maja 2020 roku, w następujący sposób:

a) raty od 1 do 12 po 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności,

b) ostatnia rata w kwocie 389.983,83 zł, na wypadek opóźnienia w płatności, płatna wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie (aktualnie 10% w stosunku rocznym), ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych, od kwoty należności głównej 334.880,89 zł oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 6.346,31 zł.

Sąd zasądził odsetki ustawowe na wypadek opóźnienia w płatności 12 miesięcznych rat. Nadto zasądził odsetki umowne w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych) na wypadek opóźnienia w płatności 13 miesięcznej raty oraz ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 6.346,341 zł.

Roszczenie odsetkowe nie zostało uwzględnione w zakresie odsetek od dnia wyrokowania do dnia płatności poszczególnych rat.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 18.411,84 zł w tym 4.566 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, 13.696 zł tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu (k. 14), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 132,84 zł tytułem kosztów poświadczonych notarialnie odpisów dokumentów przedłożonych do sprawy.

Mając na uwadze powyższe na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Anna Łosik